

гашното богато славенско иманѣ, и пакъ съ простротѣтъ и богатството на языкѣтъ, който ся въ тѣхъ начертава, кога ся сравнѣтъ съ старославенските Кирилови памятници, виждатъ ся, пакъ потъжноватъ като малки водни каплицы, въ страшныѣтъ голѣми океанѣ, или по ясно да кажа, тыя сѣ само малки трошицы ѿ истоканѣтъ, по които, на истинѣ, извѣстно можемъ да рассѣждавами за добротѣтъ и красотѣтъ на цѣлото дѣло, а самото дѣло въ умѣтъ си живо да представимъ; но то е зло, що не може да ся въ дѣло приведе, и на чувствата ны живо да ся представи безъ никаквѣ погрѣшкѣ и заблужденіе. —

За това съмъ еще въ началото кѣто закачихъ, да ся занимавамъ съ Исторіѣтъ на славенскіѣтъ языкъ и да му издырювамъ коряѣтъ, сякоги нарочно глѣдалъ колко то ся може да познаѣ ѿ близо и по имя сичките оныя мѣжѣ, които сѣ, въ това голѣмо дѣло, да ся преведе с. писаніе и другите богослужебни книги и списаніята отечески, или комощници, или прави наслѣдници на оныя гореречените пѣрвы учители славенски, Кѣрілла и Меѣодія, быля, зашто съмъ твърдѣ увѣренъ чи, тва множество